

σχεδόν ὁ κόσμος στοιβάζεται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ καφενείου, τοῦ ὁποίου οἱ ὑπηρεταὶ ἐκτελοῦσι θαύματα ταχύτητος καὶ προθυμίας· οἱ δὲ ὀλίγοι ὑποχονδριακοὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ θέατρον.

Ἐκατὸν παράσημα σφυρηλατοῦνται δι' ἑκατὸν στήθη. Ἄχ πῶς εὐχαριστήθημεν διότι ἑκατὸν ἑκατὸν τὰ σκορπίζει αὐτὰ τὰ μπιχλιμπιδία ὁ κ. Τρικούπης! Ἀφοῦ πρέπει ν' ἀντιπροσωπεύσῃ κάτι τι, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ἄς ἀντιπροσωπεύσῃ τούλάχιστον τὸν ἀριθμὸν 100

Ἄν πρόκειται περὶ φιланθρωπικῆς τινος παραστάσεως τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸν ναῦλον μιᾶς ἰταλίδος συμφωνοῦμεν· νὰ συντελέσωμεν ὅλοι δι' αὐτό· ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴ ὡς καλλιτέχνις, εὐτυχῶς τὴν εἶδομεν καὶ ἀπὸ ταιαύτας καλλιτέχνιδας εἶμεθα παραχορτασμένοι.

ΤΟ ΠΑΤΑΤΡΑΚ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(Τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία διὰ σειρὰς νεμπουτίων)

Ἀλεξάνδρεια, 29 Ἰουλίου, ὥρ. 7 π. μ.

Ἐνῶ ἐλάμβανε πρόγευμά του Ἀραμπῆς, βόμβα μεγάλης ὀκλῆς κατέπεσεν ἐντὸς σούπας του. Παραλαβὼν αὐτὴν τὴν ἐσφενδόνισε κατὰ τοῦ Κεδίβη, ὅστις τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἐσέρβειρε τὸ πιλάφι του.

— Ὅχι, διέκοψεν ὁ Δόσιος, μὴ λέγῃς βασίλισσαν, Ἀμαλίαν μόνον.

Προκήρυξις.

Ζητῶ σέ, τὸ κορίτσι δηλαδὴ ἐκεῖνο, ποῦ συνήντησα προχθὲς εἰς τὸν κήπον τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν εἰς τὰς Στήλας, σέ, ποῦ ὅταν ἦλθες μαζί μ' ἓνα ἄλλο κορίτσι συνομήλικό σου, δηλαδὴ δεκαεξὶ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὸ ἀραπάκι ἐκεῖνο μὲ τὴ μικρὴ μυτίτσα, ποῦ ἦτο κόκκινα ντυμένο, τὸ παχουλὸ καὶ κοντοῦλι, ποῦ ἐφαίνετο ὡς σεμνὸ, ἢ ἔκαμε τὰ φρόνημά του, σέ, ποῦ ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ καθίσεις ἀντικρὺ μου, μοῦ ῥίχθηκες ἀμέσως, ποῦ φοροῦσες ἓνα κάπελάκι κλειστὸ τῆς μόδας μὲ πολλὰ λουλούδια ἐπάνω, σέ, τὴν ξανθοῦλα μὲ τὸ σύμμετρον καὶ λεπτοκαμωμένο ἀνάστημά σου, ποῦ κρατοῦσες μιὰ βεντάχια καὶ ἀερίζεσο διαρκῶς.

Σὲ μὲ τὴν κανονικὴν μυτίτσα σου, τὸ μικρὸ σου στοματάκι, τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν σου, τὰ γλυκά σου πονηρὰ καὶ ἐκφραστικὰ μάτια, σέ μὲ τὰ κοντὰ μακίγια τοῦ φορέματός σου καὶ μακρὰ γάντια, ποῦ δὲν τὰ εὐγάλες οὔτε ὅταν ἔτρωγες κουλούρι, ποῦ ἐκοψες ἓνα χροικιντάφυλλο καὶ τὸ ἔβαλες στὸ στήθος καὶ μ' ἔκαμες καὶ μὲ νὰ κόψω ἓνα ἄλλο καὶ τὸ ἔβαλα στὴ κομπότρικα, σέ, ποῦ μοῦ ἔρριχνες διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως κάτι γλυκαῖς ματιαῖς ποῦ μὲ τρέλαναν, ποῦ μοῦ χαμογελοῦσες

Αὐθήμερόν, 9, 45, π. μ.

Κατὰ τὴν ἐκρηξίν ἄλλης βόμβας, πῆραν φωτιὰ τὰ μουστάκια τοῦ Ἀραμπῆ. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν μεγάλῃς ὀκλῆς γλῶσσάν του τὰ ἐσῶσεν. Αἰγυπτιακὸς στρατὸς ἐζητωκραύγασεν ἐπὶ τῇ γενναιότητι του. Κανονοβολισμὸς ἐξακολουθεῖ.

Ἀλεξάνδρεια, 29 Ἰουλίου, 11 π. μ.

Χαρέμιον εἰς ἀναστάτῳσιν. Μυδράλια ὀκυρόρυφα ῥιφθέντα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεῦμουρ ἐσκόπευσαν μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος τὰ σαλβάρια τῶν γυναικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως, κεκηρυγμένων ὅλων ὑπὲρ τοῦ Ἀραμπῆ. Μετ' ὀλίγον ἕκαστον σαλβάριον περιεῖχε καὶ ἀνὰ ἓν μυδράλιον, τὸ ὁποῖον περιστραφέν μετὰ νευρικῆς ταχύτητος περὶ τὸν ἄξονά του κατεκάθισε λυγμένον εἰς τὴ σέλα τῶν μεταξωτῶν σαλβαρίων. Γυναῖκες ἐνοχλούμεναι ἀπὸ τοῦ μυδραλίου ἀπέλυσαν τὰς ἀναξυρίδας των. Ἀραμπῆς πνέει μένεα κατὰ Σέϋμουρ.

Ἀλεξάνδρεια, 30 Ἰουλίου πρωί.

Ἀπὸ τῶν μιναρέδων σήμερον ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τῶν Χοτζάδων μετὰ τὸ σαμπάι ἡ ἀναστήλωσις τῶν κατατρυπηθέντων ὑπὸ τῶν μυδραλίων σαλβαρίων ὡς ἱερῶν σημαίων τοῦ Προφήτου. Λαὸς πολὺς ἀμφοτέρων τῶν φύλων τρέχουσι εἰς προσκύνημα. Νίκη κατ' Ἀγγλων βεβαία.

Ἀλεξάνδρεια, 30, 1 μ. μ.

Κατὰ τὴν πεζοναυμαχίαν Φελλάχοι ὑπὸ τὰς ὁδηγίας Ἀραμπῆ ἐξηκόντισαν κατὰ τῆς Καταστροφῆς καὶ τοῦ

πάντοτε καὶ ἐστρεψες τὸ κάθισμά σου πρὸς ἐμέ, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου, ζηλεύσασα, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ σοῦ κάμῃ ἀντιπολίτευσι καὶ ἔφερε τὸ δεξί της χεῖρ εἰς τὸ στήθος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς αὐτὸ δις καὶ τρίς, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε :

— Σ' ἔχω στὴ καρδιά μου, ἢ ἐμὲ νὰ προτιμήσης, ἢ, σ' ἀγαπῶ ;

— Καὶ πρὸς ἀπάντησιν ποῦ τῆς ἔκαμα ἐγὼ ἐλαφρὸν βλέμμα ἀρνήσεως τὸ ὁποῖον ἄμα εἶδε ἐκεῖνη ἐξεροκοκκίνησε καὶ ἔβαλε παραπονεμένη τὰ μάτια της κάτω, ἐνῶ σὺ ποῦ εἶδες ὅλα αὐτὰ, μοῦ ἔσεισες τὴν κεφαλὴν καὶ ἤγειρες τὸ μέτωπόν σου θριαμβευτικῶς διὰ τὴν προτίμησιν, σέ, ποῦ εἶχες ἐξαπλωμένα τὰ πόδια σου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν σχήματι χιαστώ, ποῦ τὰ κουνοῦσες φιλαρέσκως, ποῦ τὸ κοντὸ σου φουστανάκι σου, τὸ εἶχες τοιουτοτρόπως πλακωμένο, ὥστε ἀφινες νὰ φαίνωνται ἐξ ἐπίτηδες, αἱ ὠραῖαι καὶ εὐτραφεῖς κνημαὶ σου μέχρι γόνατος σχεδόν, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου σοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ συμμαζεύσης τοὺς πόδας σου, προσεποιήθης ὅτι ἔκαμες τοῦτο, σύρουσα παρεπάνω τὸ φόρεμά σου, σέ ποῦ μὲ ἔκαμες ν' ἀνατριχιάσω ὅλος καὶ νὰ ξεροκαταπίνω τὰ σάλια μου.

Σέ, ποῦ γελοῦσες διὰ παντός, ποῦ ἐλάλεις ἐπιβλητικῶς καὶ μὲ ὕψος μεγάλης κυρίας, σέ ποῦ ἀφελέστατα μοῦ ἀπέτεινες πρώτη τὸν λόγο καὶ μοῦ εἶπες :

— Τί καῶσων σήμερον, ὑμεῖς, κύριε, αἰσθάνεσθε πολλήν;

Ἀπεττήτου καὶ τοῦ Σουλτάνου ἀναριθμητὰ ῥόκλα. Τῶν δύο πρώτων ὁ θώραξ διετρυπήθη. Ἐξαντληθέντων τῶν ῥοπαλίων, ὁ Ἀραμπὴς ἐζήτησε νὰ τεθῇ ὁ ἴδιος ὡς γόμωσις πυροβόλου καὶ νὰ ἐκσφενδονισθῇ ἀκριβῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σέυμουρ. Λαὸς ὅλος, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀντιδασιλεύς, γονυπετήσαντες τὸν ἀπέτρεψαν.

Ἀλεξάνδρια, αὐθημερόν.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν, ἡ αἰγυπτιακὴ πανστρατιά κατέφυγεν εἰς ταῖς χουρμαδιαῖς ἐπάνω καὶ ἐμυδροβόλει τοὺς καθηλοῦντας τὰ πυροβολοστάσια Ἀγγλοῦς μὲ χουρμαδοβροχὴν. Ἄνδρες Αἰγύπτιοι φοβούμενοι δευτέραν ἀπόβασιν καὶ ἐκδικούμενοι τὴν κάρφωσιν τῶν πυροβόλων τῶν ἐκάρφωσαν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι τρυφερόν τῶν γυναικῶν τῶν Ἀγγλοῦν ναῦται κατὰ συνέπειαν εἰς ἀπελπισίαν.

Ἀδουύλαχίμ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥΣ

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Παρά τινος χριστιανοῦ ἐλθόντος ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον ἐμαθὼν μετὰ χαρᾶς ποῖαν εὐλαβεστάτην ὑποδοχὴν ἐκάματε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Προυσιώτισσας, ἡ ὁποία σὰς ἐπεσκέφθη ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἐκτὸν πεντήκοντα Ἀγρινίων. Ἐχάρην πολὺ καὶ διὰ τὰς νηστείας σας, διότι δὲν ἐμολύνατε τὴν κοιλίαν σας μὲ τὴν παρουσίαν κανενὸς σηκοτίου τηγανητοῦ ἢ ἀγγουρίου, ἢ σκόρδου, ἐχάρην καὶ διὰ τὰς γονυκλισίας σας, διὰ τῶν ὁποίων ὅσον σκύπτει κάτω ὁ ἄν-

θρωπος τόσον ἀναβαίνει ὁ νοῦς του πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ τοῦ νόμου τῆς ἐλπίδος· καὶ τὰς δωρεὰς σας δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον τὰς ἐπιδοκιμάζω· διότι καὶ μὲν ἡ Παναγία δὲν ἐχει ἀνάγκας, δὲν ἔχει οἰκογένειαν, καὶ ὁ θεὸς τῆς υἱὸς δὲν περιμένει νὰ τὸν θρέψῃ ἡ μητέρα του, ἀλλ' ἔχει θεοῦς υἱὸς, τοὺς καλογήρους, καὶ θὰ τὰς προσφέρῃ πρὸς αὐτοὺς τὰς δωρεὰς σας.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ κατὰ τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ νὰ παίρνετε καὶ ἱατρικά. Ἀφ' οὗ εἰς τὸν κόσμον συσσωματοῦνται, συνεργούντος μάλιστα καὶ τοῦ ἱερέως, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ποῦ εἶνε διαφορετικοῦ γένους, διὰ τὴν νὰ μὴ συσσωματωθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος ἡ θεία χάρις καὶ ἡ ἱατρική, αἱ ὁποῖαι εἶνε τοῦ ἰδίου γένους; Ὅταν ἔχητε δυσκοιλίότητα, ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί, κάμετε προσευχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ καθάρσιον μὴν τὸ περιφρονῆτε.

Διὰ τὴν ἀγαπητοί, παρεξέτράπητε, εἰς πράξεις ἀντιχριστιανικὰς, καὶ ἐκάματε τὸν Σατανᾶ νὰ γαυριᾷ; διὰ τὴν δὲν ἐμιμήθητε τὴν φρονιμάδα τῆς Θεομήτορος ἡ ὁποία οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς; ὦ! ἀντὶ νὰ κινήτε τὰς χεῖράς σας ἐπὶ τοῦ σώματός σας κάμνοντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σεῖς τὰς κινεῖτε ἐπὶ ξένου σώματος ξυλοκοποῦντες αὐτό· καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἀναγνώσατε ὅτι ἡ ῥάχισ τοῦ Ζαροκότα εἶνε Πύλη τοῦ ἐλέους καὶ τὴν ἐκρούσατε διὰ ν' ἀνοίξῃ κατὰ τὸ θεῖον λόγιον «κρούετε καὶ ἀνοίγῃσεται»; Οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ ὅταν πρόκειται νὰ κινήσωσι κάτι τι, κινουσι ὅχι τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν. Τί ἐκάμεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον ὅταν οὗτος ἐκίνησε τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ ὧτίου τοῦ Μάλχου; Ἐκίνησε τὴν γλῶσσαν του καὶ τῷ εἶπε: Βάλε τὴν μὴ χαιρὰν σου εἰς τὴν θήκην, τὸ ὅποιον μεταφραζόμενον σημαίνει: βάλε τὸ χεῖρ σου εἰς τὴν τζέπη σου. Ὁ Χριστὸς λέγει ὅτι καὶ ἐβδόμηκοντάκις τις ἀν' ἀμαρτήσῃ εἶνε ἄξιος συγχωρήσεως, καὶ σεῖς ἐγείνατε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ταῖς ἐβρέξατε τοῦ Ζαροκότα, διότι ἡμάρτησε

Καὶ σοῦ ἀπήντησα σαστισμένος γιὰ τὸ θάρρος σου — Ὑπερβολικὸν μάλιστα. Καὶ μοῦ ἐπανάλαβες:

— Ἐδῶ, τοῦλάχιστον, ἔχει ὀλίγην δροσά, καὶ σοῦ ξανακαπὴντησα: Ναι, ἀρετὴν μάλιστα. Ποῦ μὲ ἐκάμες μ' αὐτὰ σου τὰ καμώματα καὶ παιχνίδια νὰ πγῶ πέντε δέκα ποτήρια μύρες καὶ νὰ μεθύσω μόνος, ὡς ποῦ μοῦ ἐκάμες καὶ ἡ ἰδία τὴν παρατήρησιν:

— Πῶς ὑποφέρετε τὴν μπέρα τώρα τὸ καλοκαίρι. Βαρύνει πολὺ τὸν στόμαχον, καὶ σοῦ ἀπήντησα πάλιν ἐγὼ μὲ μισοπαγωμένα λόγια: — Δὲν θὰ πῶ ἄλλο ποτήρι. Ἐχετε δίκαιον, σέ, τέλος μὲ τὸ κόκκινο τριανταφυλλί φουστάνι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκοπτα πέντε δέκα λαίμοδέταις, σέ, ποῦ σὲ βλέπω κάθε βράδυ στὸν ὕπνον μου, χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς σύ.

Σέ, λέγω, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν μας τὸν σκληρόν, σὲ ἀναζητῶ τώρα δέκα ἡμέρας καὶ δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ σὲ εὑρῶ, καὶ μ' ἐκάμες καὶ χάλασα ἓνα ζευγάρι παπούτσας, καὶ δὲν ἔχω τώρα νὰ τὰ μπαλώσω, ποῦ μὲ ἔψισε ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς πολλοὺς καὶ μοῦδωκε ὄψιν τοῦ Ἀράπη τῆς βασιλίσσης, ποῦ σὲ ἀνεζήτησα καὶ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἐταιρίας μεταξύ τῶν παρθένων, σέ, ποῦ θὰ σὲ εὑρῶ;

Μοῦ ἔδωκες τόσας ἐλπίδας, ὥστε μὲ ἄφησες χωρὶς ἐλπίδα νὰ σὲ εὑρῶ.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ ἓνα λογάκι, καὶ νὰ πᾶρω ἄλλα δύο ζαχαρένια ἀπὸ τὸ δικό σου κόκκινο ἄχει-

λάκι, σὲ πάπια τοῦ γιालοῦ, ποῦ θὰ σὲ εὑρῶ;

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι; Οὐνα. Ποῦ εἶσαι τρυπωμένη; Ντοῦε. Δὲν θὰ μοῦ πῆς ποῦ ἐρίσκεσαι. Ἀλά... θὰ πάρῃ τέλος... Εὐγα... ἀλά... ἔλα... ἀλά... θὰ πάρῃ τέλος... θὰ βρεθῇς;... Δὲν βρίσκεσαι;... Ἀλά... τρέ... Ἐπῆρε τέλος...

Τὴν δευτέραν ταύτην σάτυραν ἡ Μαριγούλα ἀναγνοῦσα. — Ἰδοῦ, εἶπε, πρὸς τίνα σκοπὸν ἔδωκεν ἡ πατρίς τὸ ξίφος εἰς μερικοὺς. Ἀλλὰ πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν ὅλα αὐτὰ τὰ καθάρματα θὰ ξεπαστρευθοῦν διὰ τῆς λόγχης τῆς ἐθνοφυλακῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ὡς εἶπόμεν, τῆς αἰφνιδίας ἐξόδου τῆς Μαριγούλας ἐδίδετο ἡ ἐσπερίς, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ τότε Ντὲ Κάστρος καὶ πρόδρομος τῆς καθόδου τῶν χρυσοκανθάρων ὁμογενῆς Ντὸκ Ἀριστοκράτης Τσαρλατάνος, διηγούμενος τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τραγικὴν τῆς γυναικὸς του ἱστορίαν, καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματά του.

(Ἐπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.